

400 ANYS DE L'APROVACIÓ DE LA COMPANYIA DE MARIA
CELEBRACIÓ DE L'EUCARISTIA COMMEMORATIVA
CATEDRAL DE TARRAGONA. 10 DE FEBRER DE 2007

Lectures: 1Co 13,1-13; Sl 89; Mc 8,1-10

Benvolguts preveres concelebrants, benvolgudes germanes de la Companyia de Maria, professors, alumnes; ex alumnes; benvolguts germans i germanes en el Senyor,

Moltes felicitats! Quatre-cents anys, quatre segles, no és un aniversari que tothom pugui celebrar, ni que se celebri cada dia.

És, doncs, un moment molt especial, tant si ens el mirem amb els ulls humans com amb els de la nostra fe cristiana. I m'agrada que, tal com ja feu, vosaltres i tots els altres que, com jo, participem d'aquesta joia, visquem aquest moment especial molt intensament.

Quatre-cents anys d'una obra de servei humà i cristià com és la Companyia de Maria palesen, en primer lloc, la bondat de Déu. Déu ha volgut durant quatre-cents anys ser més a prop nostre, de cadascun dels homes i dones del món, perquè Déu és amor, com tan brillantment ha recordat el papa Benet XVI en la seva encíclica *Deus caritas est*. I una de les maneres que Déu ha tingut —que té— de viure a prop nostre, d'exercir amb nosaltres l'amor que ens té, és la Companyia de Maria: La manifestació, l'efectivitat de l'amor de Déu sou vosaltres, cadascuna de vosaltres en particular i en comunitat vivint la vocació religiosa amb què el mateix Déu, en un amor de predilecció, us crida.

El primer moviment del nostre cor és, doncs, elevar-lo a Déu en acció de gràcies pel do de la Companyia de Maria, per aquesta manifestació concreta del seu amor, d'ell mateix, al servei de la humanitat.

Una història tan llarga, de quatre segles, ens convida, en segon lloc, a girar la mirada cap al passat, fent retrocedir el nostre esguard fins al dia 7 d'abril de 1607, quan el papa Pau V va aprovar la Companyia de Maria. Era el primer orde religiós apostòlic femení; era fer realitat, començar el camí en l'Església del somni de santa Joana de Lestonnac. La Providència divina havia anat agençant les circumstàncies perquè aquella dona de Bordeus adquirís la intensa experiència vital i trobés a mà, en la societat que l'envoltava, els elements necessaris per engegar, en servei dels seus germans, allò que Déu li demanava.

Santa Joana de Lestonnac es va trobar amb el triomf de l'humanisme renaixentista; amb els conflictes que generava a França i a tot Europa l'expansió del calvinisme, i amb els qüestionaments que aquesta doctrina reformada feia de molts aspectes, alguns d'ells fonamentals, de la vida de l'Església catòlica; amb l'espiritualitat de sant Ignasi de Loiola, que s'hi oposava fermament, i amb els resultats provats del sistema pedagògic dels col·legis dels jesuïtes.

I, enmig de tot, la discriminació de la dona, menystinguda, per no dir exclosa, en la societat; bandejada sovint dins l'Església, i privada injustament de l'educació científica i humanística que li permetria gaudir dels nous desenvolupaments culturals de la societat europea i, per tant, desenvolupar-se ella mateixa més plenament com a ésser humà i com a cristiana. Les experiències de la vida de Joana de Lestonnac la van preparar humanament per a la missió fundacional i per a entendre els reptes de la societat del lloc geogràfic i del moment històric en què engegava la Companyia de Maria.

Una cadena de fidelitats al carisma fundacional, les baules de la qual són cada religiosa de la Companyia de Maria, ha fet expandir aquest servei a tot el món, a societats i cultures ben diverses. Ha construït una història d'amor cristià de quatre-cents anys, en llocs, temps i situacions també ben diversos. A Catalunya, hi sou presents des de ben aviat, quan es va fundar el convent de Barcelona, el 1650.

Uns anys després, com bé sabeu, quatre joves catequistes d'Alcover van constituir a Tarragona, havent de superar grans dificultats, un beateri dedicat a la contemplació i a la formació espiritual de les

noies joves. Era l'humus que va fer que les religioses de la Companyia de Maria de Barcelona se sentissin disposades a venir a Tarragona. El gener de 1698 van rebre la llicència de fundació de l'Arquebisbat de Tarragona, i el 22 de febrer del mateix any hi van arribar dues religioses de la comunitat de Barcelona, que van ser acollides al beateri. Pocs dies després va inaugurar-se solemnement el convent i es va establir la clausura.

Vosaltres, benvolgudes religioses i tots els que d'alguna manera pertanyeu a la gran família de la Companyia de Maria, sou hereves de santa Joana de Lestonnac, de les primeres religioses i de totes les que les han anat seguint durant aquests quatre-cents anys. És una gràcia per a vosaltres, per a Catalunya i per a tota l'Església catòlica. Elles han dedicat la vida a un ideal que la transcendeix. S'han deixat la vida a fer una obra que la ultrapassa en el temps i en l'espai. S'han fos per col·laborar en quelcom molt més gran del que pot fer una persona sola. Han viscut un ideal més gran que la vida de qualsevol dona, necessàriament limitada: l'ideal de la bona nova de Jesús, de l'amor a Déu —que és l'únic infinit— i de la seva manifestació als homes plasmat en el projecte educatiu de Joana de Lestonnac.

La mirada a les arrels, la contemplació de la llarga successió d'exemples continuats d'heroisme silenciosos de religioses enamorades de Déu i eficacíssimes com a educadores cristianes de les noies en les diverses circumstàncies de la geografia i de la història, ens porta a voler conèixer sempre millor el carisma de santa Joana de Lestonnac, per a viure'l aquí i ara, en les nostres vides, amb tota la intensitat, amb tota la seva bellesa, amb tota la passió, diria. Sí, val la pena rebutjar l'egoisme i el materialisme i dedicar la vida a un ideal més gran que ella mateixa. Sí, val la pena respondre afirmativament a la crida de Déu per viure sempre més una vida de servei al proïsme, una vida d'amor intens, de l'amor més gran que pot haver-hi sobre la terra i que, a més, es perllongarà per tota l'eternitat feliç. La professió dels tres consells evangèlics —pobresa, castedat i obediència— pot semblar als ulls del món una renúncia —i ho és, de fet. No obstant això, però, és un guany, un guany extraordinari: la vida íntima amb Déu, l'amor total a Jesús, la pertinença de tota la persona a l'Esperit Sant i la disponibilitat i la donació completes als altres per amor a Déu. Res a la terra no s'hi pot comparar. Renuncieu voluntàriament als succedanis de felicitat relativa i temporal per assolir la felicitat absoluta i eterna.

Seguiu, doncs, el camí traçat per Joana de Lestonnac i les vostres companyes que us han precedit a la terra i que us esperen i intercedeixen per vosaltres al cel, i convideu moltes noies joves a seguir-lo, feu-los arribar, com vèiem a les pàgines de l'evangeli, la crida de Jesús al seu amor sponsalici, ple de felicitat per a sempre.

Hem mirat el passat i hem mirat el present. Mirem, doncs, el futur, un futur —almenys l'immediat— en què el servei d'educació cristiana que presteu és més necessari que mai, a l'Església i a Catalunya.

No us mancaran entrebancs per tirar endavant el vostre compromís amb Déu, amb l'Església i amb els joves, com no li van faltar a santa Joana de Lestonnac i a totes les religioses que us han precedit durant quatre-cents anys a tants països i èpoques diferents. A vosaltres us toca enfrontar-vos als reptes d'ara i aquí. No cal que us els descrigui, perquè segur que els coneixeu més bé que no pas jo. Sapiguen que compteu amb la solidaritat i l'oració de l'Església, i compteu, sobretot, amb la protecció de Maria.

Ella és la dona per excel·lència. És, després de Jesucrist, que és veritable Home i veritable Déu, la manifestació més excelsa i acabada de la humanitat de Déu. Per ser la més santa de les dones, precisament per això, és també la més perfecta. No hi ha dona més realitzada humanament que la cristiana, que la santa cristiana. Atansem-nos a Maria, a la Dona amb majúscules, plens de confiança filial, absolutament segurs de la seva protecció.